

Emmas stjerna.

(Musiken af *P. E. Svedbom.*)

Jag gerna upp mot himlen ser,
När solen går i molnen ner,
Ty jag en liten stjerna har,
Som lyser der så skön och klar.

* Kan fortsättas så länge man behagar,
med brukar slutas med »Tolfberg».

Den stjernan är min pappas blick.
 Jag honom sjelf ej skåda fick:
 På jorden hans besök blef kort;
 När jag kom dit, så for han bort.

Hans öga följer mig ändå,
 Hans vinkar nog jag kan förstå;
 Ty jag har märkt, att vissa dar
 Så lyser stjernan mera klar.

Det var en dag, då jag ej gjort
 Och tänkt detsamma, som jag bort;
 Det var en qväll — ack! just i går —
 Då stod i pappas blick en tår.

Rätt sorgsen tycktes stjernans min,
 Men jag drog genast för gardin
 Och tänkte: aldrig, aldrig ger
 Jag himlen skäl att sörja mer!

Och säkert blef han åter glad;
 Ty se'n, när aftonbön jag bad
 Och slöt med några tårar den,
 Då såg jag stjernan le igen.

Du lilla stjerna, åt mitt lif
 En spegel af din klarhet gif,
 Att lugn jag alltid mot dig ser
 Och aldrig rodnar, när du ler.

När bakom grafvens skumma tjäll,
 Min lefnads sol går ner en qväll,
 Visst lyser du mig då till den,
 Som är den faderlösas vän.

C. W. Böttiger.